

Tudor Vladimirescu

Tudor Vladimirescu (1780 – 1821) a fost conducătorul revoluției de la 1821.

S-a născut în satul Vladimiri dintr-o familie de moșneni. A învățat carte și limba greacă în casa boierului Ioan Glogoveanu, din Craiova, care a făcut din inteligentul și destoinicul băiat de administrator de moșie și care l-a întrebuințat în afacerile de negoț, mai ales la exportul de vite.

Tudor își contituie o avere prin cumpărare de pământ, făcând comerț pe cont propriu. Se emancipează din slujba lui Glogoveanu intrând în rândurile pandurilor – armată cu obligații semipermanente – și participă la războiul ruso-turc din 1806 – 1812, recompensat de oficialitățile ruse cu ordinul de cavalerie Ordinul Vladimir, clasa a III-a.

În 1806 a fost numit vătaf de plai la Cloșani, adică administratorul unui district de munte, funcție pe care o va deține până în 1820. În 1814 face o călătorie la Viena, în perioada Congresului de pace (14 iunie – 26 decembrie 1814) pentru a lichida moștenirea soției lui N. Glogoveanu, decedată la Viena, și pentru a-i aduce în țară fetița.

Cunoscător al limbii germane, Tudor a putut să urmărească problemele politice care se dezbăteau în presă în capitala Austriei. Întors în țară la începutul anului 1815, Tudor află că garnizoana otomană din Ada-Kaleh, care cutreierase județele Mehedinți și Gorj, distrusese și gospodăria lui de la Cerneți și îi luase toate bucatele.

Prezent apoi în capitala țării pentru susținerea unui proces moșie în fața Divanului, Tudor află de hotărârea Eteriei de a porni mișcarea de eliberare a Greciei. Considerând momentul prielnic pentru a ridica poporul la luptă, are unele discuții cu reprezentanții Eteriei pentru cooperare militară, pentru ca „pandurii să înlesnească trecerea lui Ipsilanti pentru Dunăre”. A semnat o înțelegere cu Comitetul de oblăduire prin care Tudor urma să ridice „*norodul la arme*”, având drept obiectiv înlăturarea regimului fanariot. Conținutul prea revoluționar al „*Proclamației de la Padeș*” i-a speriat pe boieri, care trimit corpuri de oaste pentru a-l opri. Adresându-i-se lui Nicolae Văcărescu, unul dintre cei însărcinați cu înfrângerea oștirii pandurilor, Tudor arată că „*pesemne dumneata pă nărod cu al căror sânge s-au hrănit și s-au poleit tot neamul boieresc, îl socotești nimic, și numai pe jefuitori îi numeri patrie... Dar cum nu socotiți dumneavoastră că patria se cheamă poporul, iar nu tagma jefuitorilor*”. Diplomat, Tudor asigură în permanență pașalele de la Dunăre și Poarta Otomană că poporul s-a revoltat din cauza „*cumplitelor patimi ce suferă din partea unirii pământenilor boieri, cu cei după vremi trimiși domni și ocârmuitori acestui norod*”.

Intrând în București în fruntea „*adunării poporului*”, este primit cu entuziasm de către masele populare din capitală. Preia, de fapt, în primăvara anului 1821, conducerea țării, fiind numit de popor „*Domnul Tudor*”. Prezența lui Alexandru Ipsilanti la București în fruntea unei armate nedisciplinate, după ce acțiunea lui fusese dezavuată, ca și a românilor de altfel,

de către Rusia, l-au pus într-o situație dificilă. Tudor îi cere conducătorului Eteriei să treacă Dunărea, așa cum promisese inițial, pentru ca Țara Românească să nu fie transformată în teatru de război.

Conducătorii eteriștilor pun la cale un complot pentru a-l îndepărta. Ridicat prin trădare de la Golești la 21 mai, Tudor a fost ucis de șefii eteriștilor la Târgoviște, în noaptea de 27 spre 28 mai, învinuit probabil de colaborare cu otomanii împotriva eteriștilor, fapt pe care istoria nu l-a confirmat niciodată.

